

עין משפט ורר מצוה

נוט:

בי חמטא חיא. צפ"ק (לעיל דף ד.) דרשין ליה לדרשא אחריתי ועוד דרשין לקמן בצרכך בתנא (דף קה.) דרשה שלישית ומיהו מרי חטאת היא כתיבי צמנמת מוטעא ^(א) **וְתִיּהוּ בִּיא פַּךְ פִּירוּשׁ אַמְאִי** בפאה בה מחשבה. לא גרסינן והכי גרסינן **וְזִין אֲצִרִימָא וְתִיּהוּ דחוי אמאי** וצין אצריימא דחוי אמאי מיתכשרא צליקוט לצונה הואיל ונדהא מדהא ^(א) ונמשין חטאת קרייה רחמנא אפילו כי נתן זה לצונה בן חוזרת בן להכשירא והכותב צספרים בה הפירוש טעה כסבור הך קושיא בן ומקשי ומיהו דחוי אפסול מחשבה קאי ופי' בגלליו הספר אמאי פסלה מחשבה וכחז למשלל מפירושו פירוש לסיומן שזה פירוש ^(א) והמעמיק טעה וכחז הכל צספר לא ושניהם טעו דאפסול מחשבה לא פריך לב' מידי דאי משליקט לצונה אמאי לא מיפסיל דה הכי כשרה לקטירי וצין דכשרה היא אהניא זה מחשבת פיגול וכ"ש מחשבת פסול אס עד שלא ליקט לצונה דקמני פסול ואין צו כרת הוא לאו משום מחשבה הוא אלא מפני שקמציאלה פסולה היא צנזל הלצונה עליה דקמני אס שס שמן פסול ^(א) לגבי שמן ולצונה לא ממשר אלא לפי שאפשר ללוקטה וכל זמן של לא ליקטת לא עצודומיה צפסול ולפי גויסת הטעוים הכי פירוש ומיהו צנזר שהלצונה צמוכה מהא חלילו נפל עליה פך שמן דלא ^(א) הוה חזיא ולא תיחול לה מחשבת פסול כלל דלמי לקוט לה מיתכשר אמאי פסלא במחשבה דמיה היא ^(א) ונמשין חטאת קרייה רחמנא אפילו כי נתן עליה לצונה והלכך מהניא ציה מחשבה ליפסול כך הגיה רש"י צפירושו ולפי שאינו צכל הפירושים כתבמו לר' ודצר מימה הוא מאי קפרין ומיהו דחוי מה צהצח דריש לה צצריימא מדכתמי טא דבדא ונמי למא דחק למרן כתן המגזי היא: **בַּל שְׂבִידוּ אָא הוי דחוי**. לרין חלמנ צין זה להניא דזנחיס צריש קדשי קדשים (דף עג.) דכל הקדשים שהיו עד שלא נפגס המזבח ואח"כ נפגס המזבח פסולין דלמאי פסולין הא לא הוי דחוי כיון דצידו לתקן את המזבח: **בְּיָוֵם הַיּוֹם מִמָּחָר** מדרס התעורבות. אע"פ שדס התמלית מעורב צו א"ר יהודה לעטמיה דלמר אין דס מצטל דס (נחמס דף עט.):

תורה אור השלם

- ↑ ואם לא תשיב ידו לשתי תריסו אל ולשיב בני יונה ויהיבא את קרבנו אשר יקטא עשירת האקף סלת לקטאת לא ישום עליה שמן ולא יתן עליה לבקב כי חטאת היא:

ויקרא ד א יא

תורה אור השלם

שיטת מקובצת

(א) בפני עצמו ועל הלוהנה בפני עצמה: (א) נתן עין (דף כג): (א) נתן עליה לבונה שחוקה [מתוך] ואמר מורי הרבי: דחוי מצי לבכעי אם נתן חלילה אפילו בלא שחוקה וקמן בעוד הלוהנה בבסיס יארי טעמא משום דלא מיכלע' הא [לא מיכלע ואן] הוי טעמא שטום אפשר ללוקטה הא אצ"ר דאפשר ללוקטה כיון דמכבה בלא לקיטא פסולה רבי מוכח שהוגיא דבליקטא תליא מילתא בעוד (והקמציא פסולה) הלוהנה בבסיס: (א) ואם עד שלא ליקט לבונה רבי אלמא מיפסילא בקמיעה זו ובלקטיה תליא מילתא דאל"כ אמאי אין כרת בחיב [ולקמן] יארי [דאין] דאין אבן בו כרת בשום דאיכא פסול אחרוני וענינן שיקרבה לא לצונה ובלקטיה כו': (א) לבונה חישוב הוא: מן נמחק: (א) ואמאי פסלה מחשבה ותיתוי וין הן דחוי הוא אביא אמר: (א) נתן המצרי. עין ובהים (דף קל ע"ב): (א) רב ששא חיבא ארא נמחק: (א) עד דאיכא נתינה. דגרמורא נותנת למרן את הקדש דבר הראוי להיות קדש והיינו נתינה. דכתיב ואית' ויגבירו מחמיה דגט דכתיב ונתן בידה נתינה. אפילו על טה על שית וכו' גבי נתינה דתריסרה דרכים דאפילו דגנן חתן לו קורטיל דרשינא חתן חתן פסולת אלמא אשכחנ נתינה שהוא ככל שמוא ונילן מנה ור"ל דמרשני קרא בירוביה דרכיב לא ישום עליה שמן ולא יתן עליה לבונה ולא כתיב ישום אלמא נתינה משליחתא בעינן. תוס' ויגבירו (א) עומר ומנחת כהנים: (א) אותם וישאר: (א) כל קרבנות אות ה' נמחק: (א) כרת את כל האהיל: (א) בהקומץ וטמא: (א) ויתרו: (א) בנחה חן: (א) לקט היה: (א) פסלה: (א) אפילו היום כיום. גבי ב' שעירי י"ב מחניא דאם מת המשתלח: (א) דחויין דאי אית ליה מת המשתלח וכן ויתרו דחוי אידחי ליה הדם: (א) המשתלח ורביא שנים: (א) דחויישינן שטא לאחר שנתקבל דם: (א) אחת פסחים כרתם באיורו קמומו דומן שטון מנחה אחת וכבדו שיתו כנגד: (א) כרת דכתיב עליה משפט שיעורא: (א) ויתרוין פך אמאי חיבת מדרס נמחק: (א) ויתרו דחוי לשון תוס' אחירות וקפריין דקתני נתן עליה לבונה וליקטנה) ותתא כשרה [לקמן] רבשע דחוי פריך ויתרו דחויא דחוי איכא מחניא (לקישון) כיון דאדחי ידחה: (א) לבונה וחלקן: (א) להכשירה והכתוב בספרים: (א) הפרשן חיבת הפירוש נמחק לשון תוס' אחיות אין פרשן טועה והסופרים טעו ונתשכשו הספרים: (א) דקא מקשי: (א) שזה פירוש לא גירסא: (א) בספר פירוש שהיה כתוב לסיומן פי' ויתרו היתה גדולה וכתב פן: (א) מדי דאי תוס' אחיהם ועד שלא ליקט פריך האי פסולא לאו משום מחשבה הוא מרלא מחייב עליה כרת אמחשבת דומן אלא ש"מ דפסולה משום דקפין בעוד הלוהנה עמה הוא וא"כ לא שייך למיפך אמאי פסלה מחשבה ואי אוראט אסיפא פריך אמאי פסלה מחשבה דחוי הוא לאו כלום אדפריך אברייא ליפרון אמתניין בהאי טפי אלא ה"א ויתרו דחוי ואמת אסיפא פריך דריפ': (א) לא ואת ה' נמחק: (א) כתבתיו. ואומר מהר"ם גרסין אמאי פסלה במחשבה ופריך לברייא דקא רשמינא דסבאי ובעוד הלוהנה עליה דחויא היא אבל לכתני' לא מצי למיפך דכושני לעיל דחא ועוד קאמר וליקטנה דקאמר למצוה בעלמא לאו כן נחתה לעולם והשאת יחא דמצינן למימר דרבא אית ליה שפיר חטאת קרייה רחמנא לתנא דלעיל דסבר דלא היתה דחויא אבל לרן חנא דסבר דחויא לא מוקמינן קרא לאכשורי דבר שהוא דחוי כבר לכך צריך לוקמינן כחנן. תרי"ח: לשון תוס' אחיות ואמר מורי הרבי: ידש ליישב גויסת הספרים אמאי פסלה מחשבה דחוי. הוא ואסיפא דברייא פריך דקתני משליקט הלוהנה חישוב עליה חוץ לזמנו דסבאי ובעוד הלוהנה עליה דחויא היא אבל לכתני' לא מצי למיפך דכושני לעיל דחא ועוד קאמר וליקטנה דקאמר למצוה בעלמא לאו כן נחתה לעולם והשאת יחא דמצינן למימר דרבא אית ליה שפיר חטאת קרייה רחמנא לתנא דלעיל דסבר דלא היתה דחויא אבל לרן חנא דסבר דחויא לא מוקמינן קרא לאכשורי רבי שהוא דחוי כבר לכך צריך לוקמינן כחנן. תרי"ח: לשון תוס' אחיות ואמר מורי הרבי: ידש ליישב גויסת הספרים אמאי פסלה מחשבה דחוי. הוא ואסיפא דברייא פריך דקתני משליקט הלוהנה חישוב עליה חוץ לזמנו דלא פריך אמתיא בהויא משום דאיכא למימר ד"ל לתנא דקתני דטעמא משום דלא מיכלע היא ואת לא מיכלע ואפילו קמצה בעוד הלוהנה בתוכה נמי לא מיפסילא אבל מברייא פריך שפיר דקתני וישא אם עד שלא ליקט הלוהנה חישוב עליה רבי אלמא ס"ל לתנא דברייא דליקט תליא מילתא וקתני סופא דאם משליקט הלוהנה חישוב עליה רבי אלמא פסול בה מחשבה ולא אמרינן דחוי הוא ומשום הכי פריך אמאי וניחא נמי דתריך חטאת קרייה רחמנא דאע"י דאיאת בברייא דלעיל איכא למימר דאין חסרון חליקוט פסול כיון דלא מיכלע אבל בברייא בחייתא דאשמועינן דבליקט תליא מילתא אימא דחוי הוא ולא פסלה בה מחשבה ומשום הכי אשמועינן אביי דחטאת קריה רחמנא ולא אמרינן דחוי הוא:

כל המנחות באות מצה פרק חמישי מנחות

(א) ונחטל ד' עד. יומא סב:
מנחה ור' (א) ונחטל ד' עד:
(ב) יומא סב ונחטל ד' עד:
(ג) יומא סב ונחטל ד' עד:
(ד) תוספתא פסחים פ"ד ה"י נפסחית פסח. ע"ש ונחטל ד' עד:
(ה) כ"ח כ"ח משלו לטותו עד"א כ"ח מנחה לא פסל מ"ש לא יתן כחיו מנחה ונחטל פסל מ"ש לטותו עד"א משום מנחה פסל מ"ש ע"ש
(ו) דליכא מניה נתן כחיו מנחה ע"ש משום מנחה פסל מ"ש ע"ש
(ז) ע"ש מרבי הוי כ"ו. צ"ל. (א) שייך לעיל. (א) צ"ל כהנים. (א) וצ"כ שייך לעיל. (א) מזה"ר. ה"כ אמאי פסולה צמחשבה דמיה היא כלומר מריח קר מנחה בעוד וכו' פסול כלל וכל לקט לה משכבס רש"י. צ"ק. (א) ששפטא על. (א) ונחטל ד' עד. (א) ויקרא (א) ונחטל ד' עד. (א) וית' מות' לקמן פ"ד ד"ה (א) ופריך צ"ק. צ"ק. (א) וצ"כ ונכני לצונה לא יתן ומוחק מנחת שמן. צ"ק. (א) צ"ק. (א) וית' מות' סוכה לג. ד"ה. (א) קטס מות' ומס' לה: ד"ה. כ"ל. (א) וכל עד' צמח' כהדאס כהדאס סס: וכן צמחיס לה.

הנחות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שמי הלחם וכו' ונחטל ד' עד. (א) ונחטל ד' עד:
(ב) יומא סב ונחטל ד' עד:
(ג) יומא סב ונחטל ד' עד:
(ד) תוספתא פסחים פ"ד ה"י נפסחית פסח. ע"ש ונחטל ד' עד:
(ה) כ"ח כ"ח משלו לטותו עד"א כ"ח מנחה לא פסל מ"ש לא יתן כחיו מנחה ונחטל פסל מ"ש ע"ש
(ו) דליכא מניה נתן כחיו מנחה ע"ש משום מנחה פסל מ"ש ע"ש
(ז) ע"ש מרבי הוי כ"ו. צ"ל. (א) שייך לעיל. (א) צ"ל כהנים. (א) וצ"כ שייך לעיל. (א) מזה"ר. ה"כ אמאי פסולה צמחשבה דמיה היא כלומר מריח קר מנחה בעוד וכו' פסול כלל וכל לקט לה משכבס רש"י. צ"ק. (א) ששפטא על. (א) ונחטל ד' עד. (א) ויקרא (א) ונחטל ד' עד. (א) וית' מות' לקמן פ"ד ד"ה (א) ופריך צ"ק. צ"ק. (א) וצ"כ ונכני לצונה לא יתן ומוחק מנחת שמן. צ"ק. (א) צ"ק. (א) וית' מות' סוכה לג. ד"ה. (א) קטס מות' ומס' לה: ד"ה. כ"ל. (א) וכל עד' צמח' כהדאס כהדאס סס: וכן צמחיס לה.

מוסף רש"י

דלית ליה דריוויין. שמה הדס דחוי כשכל מפריו שמה לומר ששפך הדס (והוא שם) אפילו דם. שער הנעשה בפנים כבוס. ומה המשתלח לא נדחה אלא מניח שער אחר ומזוול לו וכבר הדס למתנימין וחי' יסמלח. ולטון אפילו דנקט משום דשלמא מחלוקת דכבר איכא לתמן דלמר אפילו בטלי חיים מדיחס דקמני ואם משתגליל מתן מלח מרי ויבא שטס ויגריל עליהם תפתילה והשאר ידחה. ויאלס לתמן דלמר מרן מפריו כה' כהנלה דבעלי חיים אין דמיון והגבלה לא מעכבא. אבל דם כבוס ומת המשתלח יספך הדס דשמוקין דמיון ואין חתוין ונאילין ואסא חתן המלך לממר אפילו לו כבוס מרוא מפריו ומקוין לו ויהיב כס הדס (ובחיים דהו). כל כשבידו. לתמן ודחויין (שש). מדרס התעורבות. של פסחים ודורקו וזריקה אחת. מרין פסח כנגד היסוד. לאסוף קרן דרומית ומחיתא דמלמרינן לקמן שאס כס דמו של לחת חתן עד י"ד שעה רביס ונכטלס לעשות נמלא כוס וא' ממשיח סהרי מביטום מערביס כו'. ואי משום דשעיניב דנס המנחית אמרינן לקמן רבי יהודה לעטמיה דלמר חתן דס נמלע דלא אמרינן דלית ליה כהמעורב הויל ובידו לאוספו (שש).

רבינו גרשום

כלום לאישים: מריח. שיעורמר ורשי הלהם מתורין את החדש במקדש ובמדינה ואין באין אלא מן הארץ דכתיבי כי בבורא אל הארץ וקצתהם וגוי ובחיים ממושבותיהם. בוראו לחם תנופה וגוי ובאין בוכן בפסח ובעצור ומן החרוש תחלה מה שאין [בן] במנחת כהנים: וחיוב על שמן בפני עצמו ועל לבונה בפני עצמה. פי' שישנן במנחת חוטא: נתן עליה שמן פסלה. לר' יוחנן כדאית ליה ולר' שמעון [בן לקיש] כדאית כשרה ואי לא [לא]: דלמא מהא לא תפשוט דחדא ועוד קאמר כלומר דמשהו לא נמי כשרה דלא מיכלעא. ועוד ליקטנה: חנישב מלקט את הלוהנה וכשרה ליקט אתן לא ליקט לא אצ"ר דלא מיכלעא: ויתיהו פך. כלומר אמאי קאמר עד שלא דליקטנה חישוב עליה פסול אלא בו כרת ליתוי כאליו נשפך עליה פך שמן דחוי דחוי ולא חיתני ביה מחשבה לאיפסולי שהוי נפסל ונעמד: אמר אביי חטאת קרייה רחמנא אפילו בשנתן עליה לבונה קריה חטאת אכילו לא נתן: ואר' ואמר ויתיהו פך אילו הוא פך וראיתיו כגון שנטמא או יצא מי מחניא בה מחשבה אפילו לאיפסולי' הא הוי דחוי: אפילו דם כבוס משעיר תעשהו בפנים חתן חתן שיעיר המשתלח לא הוי דחוי האי דם שבכוסו משום דמיתא הוא אלא יביא שיעיר אתר חתה וזו שמת ומזוול לזה שבכוסו וכשר. אלמא דלא מידחי: רב אשי אמר כל שבידו לחקנן לא הוי דחוי כגון חתא דאפשר ללוקטה משום הכי מחני ביה מחשבה לפסול: כוס היה ממלא מדרס התעורבות. כשישאל שוחטין פסחיהן פסקלין מכל אחד מן הדם במזרק ודחשא נשפך על הרצפה ולאחר ששטחו כולו היה ממלא כוס אחד מן התעורבות מאותו דם שעל הרצפה וזרקו כנגד היסוד. מ"ש שאם נשפך דמו של אחד מהן שיעלה חוץ היה ממלא וזה חתא אצ"ר דמישתפך דמו של אחד מהן לא אמרינן לדידתי הוואיל ובידו היה לזרוק עד שהיה במזרק קודם שנשפך: ואר' דאמר הוואיל ובידו לזרוק וזריקה אחרת היא אפשר דמשתפך דלית ליה מקצה בהווא סכא. (גם) [ותא דבית] התעורבות דם כל הפסחים מעורב בידו: עד דאיכא נתינה. כשיעור: עליה. עד דאיכא שיעור. אלא למעט דאפילו מנחה כל שהוא:

ליה. כדאמרין (ועליל דף כג.) איתמר [קומץ] מנחת חוטא ששמו וכו': ת"ש דמתן במתניין לובנה ליקטנה דמשפט דאי מצי ליקט כשרה ואי לא [לא]: דלמא מהא לא תפשוט דחדא ועוד קאמר כלומר דמשהו לא נמי כשרה דלא מיכלעא. ועוד ליקטנה: חנישב מלקט את הלוהנה וכשרה ליקט אתן לא ליקט לא אצ"ר דלא מיכלעא: ויתיהו פך. כלומר אמאי קאמר עד שלא דליקטנה חישוב עליה פסול אלא בו כרת ליתוי כאליו נשפך עליה פך שמן דחוי דחוי ולא חיתני ביה מחשבה לאיפסולי שהוי נפסל ונעמד: אמר אביי חטאת קרייה רחמנא אפילו בשנתן עליה לבונה קריה חטאת אכילו לא נתן: ואר' ואמר ויתיהו פך אילו הוא פך וראיתיו כגון שנטמא או יצא מי מחניא בה מחשבה אפילו לאיפסולי' הא הוי דחוי: אפילו דם כבוס משעיר תעשהו בפנים חתן חתן שיעיר המשתלח לא הוי דחוי האי דם שבכוסו משום דמיתא הוא אלא יביא שיעיר אתר חתה וזו שמת ומזוול לזה שבכוסו וכשר. אלמא דלא מידחי: רב אשי אמר כל שבידו לחקנן לא הוי דחוי כגון חתא דאפשר ללוקטה משום הכי מחני ביה מחשבה לפסול: כוס היה ממלא מדרס התעורבות. כשישאל שוחטין פסחיהן פסקלין מכל אחד מן הדם במזרק ודחשא נשפך על הרצפה ולאחר ששטחו כולו היה ממלא כוס אחד מן התעורבות מאותו דם שעל הרצפה וזרקו כנגד היסוד. מ"ש שאם נשפך דמו של אחד מהן שיעלה חוץ היה ממלא וזה חתא אצ"ר דמישתפך דמו של אחד מהן לא אמרינן לדידתי הוואיל ובידו היה לזרוק עד שהיה במזרק קודם שנשפך: ואר' דאמר הוואיל ובידו לזרוק וזריקה אחרת היא אפשר דמישתפך דלית ליה מקצה בהווא סכא. (גם) [ותא דבית] התעורבות דם כל הפסחים מעורב בידו: עד דאיכא נתינה. כשיעור: עליה. עד דאיכא שיעור. אלא למעט דאפילו מנחה כל שהוא:

הוא

ליה. כדאמרין (ועליל דף כג.) איתמר [קומץ] מנחת חוטא ששמו וכו': ת"ש דמתן במתניין לובנה ליקטנה דמשפט דאי מצי ליקט כשרה ואי לא [לא]: דלמא מהא לא תפשוט דחדא ועוד קאמר כלומר דמשהו לא נמי כשרה דלא מיכלעא. ועוד ליקטנה: חנישב מלקט את הלוהנה וכשרה ליקט אתן לא ליקט לא אצ"ר דלא מיכלעא: ויתיהו פך. כלומר אמאי קאמר עד שלא דליקטנה חישוב עליה פסול אלא בו כרת ליתוי כאליו נשפך עליה פך שמן דחוי דחוי ולא חיתני ביה מחשבה לאיפסולי שהוי נפסל ונעמד: אמר אביי חטאת קרייה רחמנא אפילו בשנתן עליה לבונה קריה חטאת אכילו לא נתן: ואר' ואמר ויתיהו פך אילו הוא פך וראיתיו כגון שנטמא או יצא מי מחניא בה מחשבה אפילו לאיפסולי' הא הוי דחוי: אפילו דם כבוס משעיר תעשהו בפנים חתן חתן שיעיר המשתלח לא הוי דחוי האי דם שבכוסו משום דמיתא הוא אלא יביא שיעיר אתר חתה וזו שמת ומזוול לזה שבכוסו וכשר. אלמא דלא מידחי: רב אשי אמר כל שבידו לחקנן לא הוי דחוי כגון חתא דאפשר ללוקטה משום הכי מחני ביה מחשבה לפסול: כוס היה ממלא מדרס התעורבות. כשישאל שוחטין פסחיהן פסקלין מכל אחד מן הדם במזרק ודחשא נשפך על הרצפה ולאחר ששטחו כולו היה ממלא כוס אחד מן התעורבות מאותו דם שעל הרצפה וזרקו כנגד היסוד. מ"ש שאם נשפך דמו של אחד מהן שיעלה חוץ היה ממלא וזה חתא אצ"ר דמישתפך דמו של אחד מהן לא אמרינן לדידתי הוואיל ובידו היה לזרוק עד שהיה במזרק קודם שנשפך: ואר' דאמר הוואיל ובידו לזרוק וזריקה אחרת היא אפשר דמישתפך דלית ליה מקצה בהווא סכא. (גם) [ותא דבית] התעורבות דם כל הפסחים מעורב בידו: עד דאיכא נתינה. כשיעור: עליה. עד דאיכא שיעור. אלא למעט דאפילו מנחה כל שהוא:

הוא

ליה. כדאמרין (ועליל דף כג.) איתמר [קומץ] מנחת חוטא ששמו וכו': ת"ש דמתן במתניין לובנה ליקטנה דמשפט דאי מצי ליקט כשרה ואי לא [לא]: דלמא מהא לא תפשוט דחדא ועוד קאמר כלומר דמשהו לא נמי כשרה דלא מיכלעא. ועוד ליקטנה: חנישב מלקט את הלוהנה וכשרה ליקט אתן לא ליקט לא אצ"ר דלא מיכלעא: ויתיהו פך. כלומר אמאי קאמר עד שלא דליקטנה חישוב עליה פסול אלא בו כרת ליתוי כאליו נשפך עליה פך שמן דחוי דחוי ולא חיתני ביה מחשבה לאיפסולי שהוי נפסל ונעמד: אמר אביי חטאת קרייה רחמנא אפילו בשנתן עליה לבונה קריה חטאת אכילו לא נתן: ואר' ואמר ויתיהו פך אילו הוא פך וראיתיו כגון שנטמא או יצא מי מחניא בה מחשבה אפילו לאיפסולי' הא הוי דחוי: אפילו דם כבוס משעיר תעשהו בפנים חתן חתן שיעיר המשתלח לא הוי דחוי האי דם שבכוסו משום דמיתא הוא אלא יביא שיעיר אתר חתה וזו שמת ומזוול לזה שבכוסו וכשר. אלמא דלא מידחי: רב אשי אמר כל שבידו לחקנן לא הוי דחוי כגון חתא דאפשר ללוקטה משום הכי מחני ביה מחשבה לפסול: כוס היה ממלא מדרס התעורבות. כשישאל שוחטין פסחיהן פסקלין מכל אחד מן הדם במזרק ודחשא נשפך על הרצפה ולאחר ששטחו כולו היה ממלא כוס אחד מן התעורבות מאותו דם שעל הרצפה וזרקו כנגד היסוד. מ"ש שאם נשפך דמו של אחד מהן שיעלה חוץ היה ממלא וזה חתא אצ"ר דמישתפך דמו של אחד מהן לא אמרינן לדידתי הוואיל ובידו היה לזרוק עד שהיה במזרק קודם שנשפך: ואר' דאמר הוואיל ובידו לזרוק וזריקה אחרת היא אפשר דמישתפך דלית ליה מקצה בהווא סכא. (גם) [ותא דבית] התעורבות דם כל הפסחים מעורב בידו: עד דאיכא נתינה. כשיעור: עליה. עד דאיכא שיעור. אלא למעט דאפילו מנחה כל שהוא:

הוא

ליה. כדאמרין (ועליל דף כג.) איתמר [קומץ] מנחת חוטא ששמו וכו': ת"ש דמתן במתניין לובנה ליקטנה דמשפט דאי מצי ליקט כשרה ואי לא [לא]: דלמא מהא לא תפשוט דחדא ועוד קאמר כלומר דמשהו לא נמי כשרה דלא מיכלעא. ועוד ליקטנה: חנישב מלקט את הלוהנה וכשרה ליקט אתן לא ליקט לא אצ"ר דלא מיכלעא: ויתיהו פך. כלומר אמאי קאמר עד שלא דליקטנה חישוב עליה פסול אלא בו כרת ליתוי כאליו נשפך עליה פך שמן דחוי דחוי ולא חיתני ביה מחשבה לאיפסולי שהוי נפסל ונעמד: אמר אביי חטאת קרייה רחמנא אפילו בשנתן עליה לבונה קריה חטאת אכילו לא נתן: ואר' ואמר ויתיהו פך אילו הוא פך וראיתיו כגון שנטמא או יצא מי מחניא בה מחשבה אפילו לאיפסולי' הא הוי דחוי: אפילו דם כבוס משעיר תעשהו בפנים חתן חתן שיעיר המשתלח לא הוי דחוי האי דם שבכוסו משום דמיתא הוא אלא יביא שיעיר אתר חתה וזו שמת ומזוול לזה שבכוסו וכשר. אלמא דלא מידחי: רב אשי אמר כל שבידו לחקנן לא הוי דחוי כגון חתא דאפשר ללוקטה משום הכי מחני ביה מחשבה לפסול: כוס היה ממלא מדרס התעורבות. כשישאל שוחטין פסחיהן פסקלין מכל אחד מן הדם במזרק ודחשא נשפך על הרצפה ולאחר ששטחו כולו היה ממלא כוס אחד מן התעורבות מאותו דם שעל הרצפה וזרקו כנגד היסוד. מ"ש שאם נשפך דמו של אחד מהן שיעלה חוץ היה ממלא וזה חתא אצ"ר דמישתפך דמו של אחד מהן לא אמרינן לדידתי הוואיל ובידו היה לזרוק עד שהיה במזרק קודם שנשפך: ואר' דאמר הוואיל ובידו לזרוק וזריקה אחרת היא אפשר דמישתפך דלית ליה מקצה בהווא סכא. (גם) [ותא דבית] התעורבות דם כל הפסחים מעורב בידו: עד דאיכא נתינה. כשיעור: עליה. עד דאיכא שיעור. אלא למעט דאפילו מנחה כל שהוא:

הוא

ליה. כדאמרין (ועליל דף כג.) איתמר [קומץ] מנחת חוטא ששמו וכו': ת"ש דמתן במתניין לובנה ליקטנה דמשפט דאי מצי ליקט כשרה ואי לא [לא]: דלמא מהא לא תפשוט דחדא ועוד קאמר כלומר דמשהו לא נמי כשרה דלא מיכלעא. ועוד ליקטנה: חנישב מלקט את הלוהנה וכשרה ליקט אתן לא ליקט לא אצ"ר דלא מיכלעא: ויתיהו פך. כלומר אמאי קאמר עד שלא דליקטנה חישוב עליה פסול אלא בו כרת ליתוי כאליו נשפך עליה פך שמן דחוי דחוי ולא חיתני ביה מחשבה לאיפסולי שהוי נפסל ונעמד: אמר אביי חטאת קרייה רחמנא אפילו בשנתן עליה לבונה קריה חטאת אכילו לא נתן: ואר' ואמר ויתיהו פך אילו הוא פך וראיתיו כגון שנטמא או יצא מי מחניא בה מחשבה אפילו לאיפסולי' הא הוי דחוי: אפילו דם כבוס משעיר תעשהו בפנים חתן חתן שיעיר המשתלח לא הוי דחוי האי דם שבכוסו משום דמיתא הוא אלא יביא שיעיר אתר חתה וזו שמת ומזוול לזה שבכוסו וכשר. אלמא דלא מידחי: רב אשי אמר כל שבידו לחקנן לא הוי דחוי כגון חתא דאפשר ללוקטה משום הכי מחני ביה מחשבה לפסול: כוס היה ממלא מדרס התעורבות. כשישאל שוחטין פסחיהן פסקלין מכל אחד מן הדם במזרק ודחשא נשפך על הרצפה ולאחר ששטחו כולו היה ממלא כוס אחד מן התעורבות מאותו דם שעל הרצפה וזרקו כנגד היסוד. מ"ש שאם נשפך דמו של אחד מהן שיעלה חוץ היה ממלא וזה חתא אצ"ר דמישתפך דמו של אחד מהן לא אמרינן לדידתי הוואיל ובידו היה לזרוק עד שהיה במזרק קודם שנשפך: ואר' דאמר הוואיל ובידו לזרוק וזריקה אחרת היא אפשר דמישתפך דלית ליה מקצה בהווא סכא. (גם) [ותא דבית] התעורבות דם כל הפסחים מעורב בידו: עד דאיכא נתינה. כשיעור: עליה. עד דאיכא שיעור. אלא למעט דאפילו מנחה כל שהוא:

הוא

ליה. כדאמרין (ועליל דף כג.) איתמר [קומץ] מנחת חוטא ששמו וכו': ת"ש דמתן במתניין לובנה ליקטנה דמשפט דאי מצי ליקט כשרה ואי לא [לא]: דלמא מהא לא תפשוט דחדא ועוד קאמר כלומר דמשהו לא נמי כשרה דלא מיכלעא. ועוד ליקטנה: חנישב מלקט את הלוהנה וכשרה ליקט אתן לא ליקט לא אצ"ר דלא מיכלעא: ויתיהו פך. כלומר אמאי קאמר עד שלא דליקטנה חישוב עליה פסול אלא בו כרת ליתוי כאליו נשפך עליה פך שמן דחוי דחוי ולא חיתני ביה מחשבה לאיפסולי שהוי נפסל ונעמד: אמר אביי חטאת קרייה רחמנא אפילו בשנתן עליה לבונה קריה חטאת אכילו לא נתן: ואר' ואמר ויתיהו פך אילו הוא פך וראיתיו כגון שנטמא או יצא מי מחניא בה מחשבה אפילו לאיפסולי' הא הוי דחוי: אפילו דם כבוס משעיר תעשהו בפנים חתן חתן שיעיר המשתלח לא הוי דחוי האי דם שבכוסו משום דמיתא הוא אלא יביא שיעיר אתר חתה וזו שמת ומזוול לזה שבכוסו וכשר. אלמא דלא מידחי: רב אשי אמר כל שבידו לחקנן לא הוי דחוי כגון חתא דאפשר ללוקטה משום הכי מחני ביה מחשבה לפסול: כוס היה ממלא מדרס התעורבות. כשישאל שוחטין פסחיהן פסקלין מכל אחד מן הדם במזרק ודחשא נשפך על הרצפה ולאחר ששטחו כולו היה ממלא כוס אחד מן התעורבות מאותו דם שעל הרצפה וזרקו כנגד היסוד. מ"ש שאם נשפך דמו של אחד מהן שיעלה חוץ היה ממלא וזה חתא אצ"ר דמישתפך דמו של אחד מהן לא אמרינן לדידתי הוואיל ובידו היה לזרוק עד שהיה במזרק קודם שנשפך: ואר' דאמר הוואיל ובידו לזרוק וזריקה אחרת היא אפשר דמישתפך דלית ליה מקצה בהווא סכא. (גם) [ותא דבית] התעורבות דם כל הפסחים מעורב בידו: עד דאיכא נתינה. כשיעור: עליה. עד דאיכא שיעור. אלא למעט דאפילו מנחה כל שהוא:

הוא

ליה. כדאמרין (ועליל דף כג.) איתמר [קומץ] מנחת חוטא ששמו וכו': ת"ש דמתן במתניין לובנה ליקטנה דמשפט דאי מצי ליקט כשרה ואי לא [לא]: דלמא מהא לא תפשוט דחדא ועוד קאמר כלומר דמשהו לא נמי כשרה דלא מיכלעא. ועוד ליקטנה: חנישב מלקט את הלוהנה וכשרה ליקט אתן לא ליקט לא אצ"ר דלא מיכלעא: ויתיהו פך. כלומר אמאי קאמר עד שלא דליקטנה חישוב עליה פסול אלא בו כרת ליתוי כאליו נשפך עליה פך שמן דחוי דחוי ולא חיתני ביה מחשבה לאיפסולי שהוי נפסל ונעמד: אמר אביי חטאת קרייה רחמנא אפילו בשנתן עליה לבונה קריה חטאת אכילו לא נתן: ואר' ואמר ויתיהו פך אילו הוא פך וראיתיו כגון שנטמא או יצא מי מחניא בה מחשבה אפילו לאיפסולי' הא הוי דחוי: אפילו דם כבוס משעיר תעשהו בפנים חתן חתן שיעיר המשתלח לא הוי דחוי האי דם שבכוסו משום דמיתא הוא אלא יביא שיעיר אתר חתה וזו שמת ומזוול לזה שבכוסו וכשר. אלמא דלא מידחי: רב אשי אמר כל שבידו לחקנן לא הוי דחוי כגון חתא דאפשר ללוקטה משום הכי מחני ביה מחשבה לפסול: כוס היה ממלא מדרס התעורבות. כשישאל שוחטין פסחיהן פסקלין מכל אחד מן הדם במזרק ודחשא נשפך על הרצפה ולאחר ששטחו כולו היה ממלא כוס אחד מן התעורבות מאותו דם שעל הרצפה וזרקו כנגד היסוד. מ"ש שאם נשפך דמו של אחד מהן שיעלה חוץ היה ממלא וזה חתא אצ"ר דמישתפך דמו של אחד מהן לא אמרינן לדידתי הוואיל ובידו היה לזרוק עד שהיה במזרק קודם שנשפך: ואר' דאמר הוואיל ובידו לזרוק וזריקה אחרת היא אפשר דמישתפך דלית ליה מקצה בהווא סכא. (גם) [ותא דבית] התעורבות דם כל הפסחים מעורב בידו: עד דאיכא נתינה. כשיעור: עליה. עד דאיכא שיעור. אלא למעט דאפילו מנחה כל שהוא:

הוא

ליה. כדאמרין (ועליל דף כג.) איתמר [קומץ] מנחת חוטא ששמו וכו': ת"ש דמתן במתניין לובנה ליקטנה דמשפט דאי מצי ליקט כשרה ואי לא [לא]: דלמא מהא לא תפשוט דחדא ועוד קאמר כלומר דמשהו לא נמי כשרה דלא מיכלעא. ועוד ליקטנה: חנישב מלקט את ה